

Rừng Ơi Đà Lạt Rừng Thương Nhớ Hái Nụ Hoa Quỳnh Gắn Tóc Em

Bây giờ hoa nở...hoa nở quanh năm!

Dưới chân Lang Biang, khắp rừng Đà Lạt (dẫu còn thưa thớt), hoa nở bốn mùa!

Bốn mùa...một hoa - hoa Quỳnh mới lạ! Em nói ngộ há! Chị nói kỳ khôi! Anh đứng mỉm cười: "Vô Thường Bất Nghi!".

Anh thật...chí lý!
Chị thật...chí tình!
Em thật...thông minh!

Núi rừng mông mênh. Núi rừng bát ngát. Cây chạm xào xạc. Phờ phạc mây bay...Tình cờ ghé đây, tựa mình ngó núi...Con cò thui thủi sao bay cô đơn? Đây là Lạc Dương? Đây là Đức Trọng? Đây là Đầm Rong? Đây là Cố Hương? Xin chào Đơn Dương hoa quỳnh thân ái...

Chắc tôi sắp phải vào nhà thương điên?

*

Gọi chiếc xe ôm, tôi lên Ngọn Mực, ghé miếu Ông Cọp / thấp nhang ngó tàn / gió bay lang thang...

"Chàng trai đứng lặng trong nhang khói (1) / không nguyện cầu gì bởi có chi? Lốp sóng phé hưng coi đã rộn (2)...Quanh năm vàng tái sắc hoa quỳnh!"

Chàng trai không biết sao ngăn lại nước mắt tình cờ rơi bỗng dưng...
Ôi một câu thơ không chấm phết thả bay cho khắp bốn phương rừng...

Rừng ơi Đà Lạt rừng thương nhớ hái nụ hoa quỳnh gắn tóc em!

Trần Văn Lê

(1) Thơ Kiều Thệ Thủy.

(2) Thơ Bà Huyện Thanh Quan